

„Prin acțiunea propriilor noștri frați”

23 septembrie 2008

Gili Cârstea

Acum, când strălucirea luminii despre caracterul lui Dumnezeu începe să învăluie sumbrul peisaj laodicean, poporul nostru este terorizat de teama că păcătoșii pot rămâne nepedepsiți. Dacă Dumnezeu nu „pedepsește până la exterminare,” așa cum știam noi, atunci cum se va pune capăt rebeliunii?

Nu este un act de dreptate, de milă și respect pentru cei buni, ca justiția divină să se ocupe de cei răi? Dacă dreptatea divină tolerează fărădelegea, și nu ia măsuri radicale împotriva păcătoșilor, cine ar mai fi interesat să aleagă căile neprihănirii, în condițiile atât de neprielnice ale prezentei ordini?

Dacă legea nu prevede pedepse pentru călcarea ei, iar legiuitorul nu posedă capacitatea de a aplica legea, la ce mai servește un sistem juridic? Dacă Dumnezeu prezintă lumii legea Sa, dar nu dispune de instrumentele necesare implementării ei, sau nu este capabil să o aplice, atunci ce șanse există pentru instaurarea unei astfel de guvernări?

Acestea sunt întrebări legitime, dar pe care cei „nepricepuți și nestatornici” nu le pot rezolva prin ecuația simplă că „Dumnezeu este și bun, dar și drept.” Ei înțeleg prin asta că Dumnezeu este bun cu cei ce trec de partea Sa, dar „drept,” adică nimicitor, pentru rebelii care disprețuiesc legile Sale.

După acest criteriu, și diavolul este bun și drept. Adică umple de bunătăți pe aliații lui, pe oamenii care slujesc intereselor sale, dar este prigonitor și nimicitor pentru cei care se opun guvernării lui. Citiți lista din Evrei 11, ca să vedeți cum a tratat Satana pe copiii lui Dumnezeu de-a lungul istoriei.

Toată această teologie a „dreptății” lui Dumnezeu a părut autentică doar datorită faptului că biserica nu a înțeles natura păcatului. Sau, mai corect spus, s-a lăsat amăgită de performanțele diavolului în amăgire. Ascultați unde au fost îndreptate eforturile lui susținute:

„Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (GC 569).

Teoria lui despre natura păcatului, în contrast marcant cu adevărul clar exprimat de Hristos, este următoarea: Păcatul – despărțirea de Dumnezeu – nu produce moarte; din contră, este singura cale către dumnezeire.

Așa a convins milioanele de îngeri să se alăture revoltei lui, și așa a convins pe Eva în Eden. Acum biserica împărtășește în masă această minciună primordială, fără măcar să bănuiască ce eficient duce ea teologia lui Satana până la marginile pământului.

Dacă păcatul nu omoară, așa cum crede poporul nostru, și totuși păcătoșii trebuie pedepsiți cu moartea, atunci singura explicație logică era aceea că Dumnezeu trebuie să fie executorul judecătoresc, singurul care are puterea necesară să aplice legea. Pentru Satana, această formulă era cum nu se poate mai avantajoasă. El era scos din scenă, iar singurul care urma să suporte acuzațiile era Dumnezeu. Oamenii Îl urau pe Dumnezeu, deoarece îi pedepsea pentru lucrurile bune pe care și le doreau, adică să ajungă ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.

Lumina neprihănirii lui Hristos schimbă complet viziunea. Păcatul – despărțirea de Dumnezeu – produce automat moartea, și nu este nevoie de nimeni, nici chiar de Satana, spre a omorî pe păcătoși. Păcătosul se pedepsește singur cu răutatea lui, iar Dumnezeu nu poate decât să regrete, profund dar fără drept de intervenție, decizia lui eronată.

Iată ce frumos strălucește, pentru cei ce o primesc cu bucurie, solia 1888 despre neprihănirea lui Hristos și caracterul lui Dumnezeu:

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Ni se spune că refuzul de a accepta lumina nouă despre rolul legii în Galateni, trimisă de cer prin frații Waggoner și Jones, se află în mare parte la originea rebeliunii de la Minneapolis. Iată declarația inspirată:

„Refuzul de a renunța la păreri preconceptionale și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială

a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Concluzia este devastatoare în simplitatea ei: Ultima solie de har nu poate fi dusă lumii de oameni care cred că Dumnezeu este Cel care nimicește pe păcătoși, iar păcatul nu produce moartea.

Biserica a crezut ani de zile că păcatul nu nimicește, și din această cauză nu poate duce ultima solie de har către lume, în ciuda puzderiei de planuri, programe și strategii.

Atâta timp cât vom susține că păcatul nu ucide, fiind nevoie de intervenția violentă a lui Dumnezeu pentru înfrângerea rebeliunii, diavolul va reuși să îndepărteze puterea specială a Duhului Sfânt, de care avem nevoie în comunicarea ultimei solii către lume.

Lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu este încă ținută departe de lume, și tot „prin acțiunea propriilor noștri frați.”

Când vor înceta aceste „acțiuni,” astfel ca miliardele planetei, oameni care nu știu să deosebească dreapta de stânga, să poată beneficia de lumina trimisă lor de Părintele nostru Ceresc.
